

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku H. C.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury policyjnej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 czerwca 2012 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 20 lutego 2012 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 lutego 2012 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. skargę kasacyjną H. C. od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 21 września 2011 r. Stwierdził, że przedmiotem objętego nią sporu jest wysokość pobieranej emerytury policyjnej, a nie prawo do tej emerytury w pojęciu, jakim posługuje się art. 398⁶ § 2 k.p.c. O niedopuszczalności skargi decydowała więc wartość przedmiotu zaskarżenia, niższa od 10.000 zł, jakkolwiek wskazana przez skarżącą jako kwota 6.000 zł nie została wyliczona właściwie. Obliczona według reguł określonych w art.

22 k.p.c. wynosi 1.532,28 zł, stanowiąc różnicę między wysokością emerytury skarżącej przyjętej w decyzji waloryzacyjnej z dnia 27 lutego 2009 r. (1.870,14 zł) i ustalonej ponownie w decyzji zaskarżonej (1.742,45 zł).

H. C. w zażaleniu zarzuciła naruszenie art. 398² § 1 k.p.c. przez przyjęcie, że jej sprawą jest sprawą o weryfikację wysokości emerytury, a nie sporem o zasady jej przyznawania. Podniosła, że wydanie decyzji początkującej spór nastąpiło na skutek zmiany przepisów i ich interpretacji przez Trybunał Konstytucyjny (wyrok z dnia 24 lutego 2010 r. w sprawie K 6/09), w świetle których Sąd ustalał charakter jej pracy, oceniając, czy jest ona adresatem ustawy, która wprowadziła nowe zasady przyznawania emerytur. Podniosła także, że otrzymała dwie decyzje, jedną w przedmiocie ponownego ustalenia wysokości emerytury policyjnej, i od tej wniosła odwołanie oraz drugą dotyczącą zmiany wysokości emerytury policyjnej. Skarżąca podkreśliła, że nie kwestionuje matematycznego wyliczenia, stąd pozbawienie jej prawa do wniesienia skargi kasacji w istotnej dla niej życiowo sprawie, jedynie na podstawie wyliczenia kwot utraconej emerytury, narusza standardy sprawiedliwego postępowania sądowego, a w szczególności zasady równości.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Sprawa, w której wniesiono skargę kasacyjną jest sprawą o prawa majątkowe, niezależnie od tego, czy dotyczy ustalenia prawa do świadczeń, czy określenia ich wysokości. Treść art. 398² § 1 k.p.c. nie upoważnia do zaaprobowania zaprezentowanego w zażaleniu wniosku, że sprawa wszczęta odwołaniem, w którym kwestionowana jest wyłącznie wysokość świadczenia, jest sprawą o prawo do niego. Pojęcia te nie pokrywają się w żadnym zakresie, co jednolicie przyjmuje Sąd Najwyższy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2009 r., I UZ 22/09, OSNP 2011 nr 5-6 poz. 88, z dnia 8 lutego 2002 r., II UKN 45/01, OSNP 2003 nr 22, poz. 553, z dnia 9 października 2002 r., II UZ 94/02, OSNP 2004 nr 6, poz. 107, z dnia 17 września 2008 I UZ 14/08 OSNP 2010 nr 3-4 poz. 54 oraz z dnia 8 września 2009 r., I UZ 61/09, z dnia 1 września 2009 r., I UZ 72/09 i z dnia 16 czerwca 2009 r., I UZ 16/09 - niepublikowane).

Sprawa, w której wniesiono skargę kasacyjną nie należy zatem do spraw wymienionych w art. 398² § 1 zdanie drugie k.p.c. Zapoczątkowana została odwołaniem od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 19 października 2009 r. Decyzją tą – przez zastosowanie art. 15b w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67) w brzmieniu nadanym od dnia 16 marca 2009 r. ustawą z dnia 23 stycznia 2009 r. (Dz.U. Nr 24, poz. 145) – dokonano ponownego ustalenia wysokości emerytury. W szczególności, w miejsce dotychczasowych przeliczników, do okresu służby w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.) zastosowano przelicznik 0,7 % podstawy wymiaru - za każdy rok od dnia 16 lipca 1984 r. do dnia 1 października 1989 r. W wyniku przeliczenia emerytura wyniosła 1.742,45 zł.

W odwołaniu, apelacji oraz w skardze kasacyjnej ubezpieczona nie domagała się ustalenia prawa do emerytury policyjnej, które nie było zakwestionowane, lecz konsekwentnie żądała ustalenia tego świadczenia w wysokości dotychczasowej, według zasad wynikających z art. 15 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, wskazując, że jej świadczenie zostało obniżone.

Stosownie do art. 398² § 1 k.p.c., skarga kasacyjna niezależnie od wartości przedmiotu sporu jest dopuszczalna w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. Nie należą do tych spraw sprawy z odwołania od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA w przedmiocie przeliczenia od dnia 1 stycznia 2010 r. emerytury policyjnej z uwzględnieniem - w odniesieniu do okresów służby w organach bezpieczeństwa państwowego, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18

października 2006 r. o ujawnieniu informacji i dokumentów organ bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 - przeliczników określonych w art. 15b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 23 stycznia 2009 r. (Dz.U. Nr 24, poz. 145). Dopuszczalność skargi kasacyjnej w takiej sprawie zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia.

Uwzględniając, że w sprawie objętej zażaleniem wartość przedmiotu zaskarżenia, zarówno wskazana przez skarżącą, jak obliczona przez Sąd drugiej instancji, jest niższa od 10.000 zł, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).